

κηρύσσουν ἀνέγερσιν μνημείου εἰς αὐτόν· γράφουσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐπιτυχ-
χάνουσιν ἐπιχορήγησιν διὰ τὴν χήραν,
ὑποτροφίαν δι' ἐν τῶν τέκνων· καὶ κατό-
πιν,.....δέον νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ φρενήρης
ἐκείνη ζωὴ ἣτις ἐρόνευσεν ἐκείνον. Χαῖρε,
μεγάλε ἄνερ ἐνὸς ἔτους, ἐνὸς μηνός, μιᾶς
ἡμέρας! Δὲν μένει πλέον τίποτε ἀπὸ σέ.
Κοιμήθητι ἡσυχος ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ ἡ
αἰωνία νύξ!

Τοιούτα συμβαίνουνσιν ἐν τῷ ἄδη τού-
τῳ. ἐν τῇ εἰρατῇ ταύτῃ· χιλιάδες νέων
ρίπτονται μαιδιῶντες, αὐτοποραιρέτως,
ἀπατῶμενοι ἐκ τῆς ἐπιφανεῖας, πιστεύ-
οντες ὅτι θὰ συναντήσωσιν ἐκεῖ τὴν τύ-
χην καὶ τὴν δόξαν ὡς συναντῶμεν δίφρον
ἐν μεγάλῃ ὁδῷ, ἀντὶ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς
τὴν ἄδοξον ἐργασίαν, τὴν ἐπίμοχθον, τὴν
βεβαίαν, τὴν ποιούσαν τοὺς ἀνθρώπους
εὐρώστους, εὐδαίμονας, τιμίους, ὠφελί-
μους καὶ ἀγαθοὺς. Διέπλευσα ἐγώ, ὅστις
σὰς ὁμιλῶ, τὰ φοικώδη ταῦτα ἔλη τῆς
ἀρχῆς τοῦ σταδίου· ἐξήλθον δ' αὐτῶν
τρέμων καὶ ὠχρίων, ἐπτοημένος ἐξ ὅσων
εἶδον, ἅπερ μὲ πτοοῦσιν ἔτι μᾶλλον ὁσά-
κις ἐπανέρχομαι ἐκεῖ κατὰ τύχην, εἴτε
ὅπως θλίψω τὴν χεῖρα ἀρχαίου συντρόφου,
εἴτε ὅπως διακοσμήσω τὸ σῶμά του καὶ
τὸ συνοδεύσω ἐκεῖ ἔνθα δὲν θὰ ὑποφέρῃ
πλέον. Θὰ ἐνεκρούμην πρὸ πολλοῦ ἂν
ἐξηκολούθουν διαμένων ἐκεῖ. Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, υἱὸς δὴποτε καὶ ἂν ἦ ὁ δεσπότης ὁ
διευθύνων τὰς τύχας τοῦ σύμπαντος, ὁ
νουθετήσας με νὰ ἐξέλθω ἐκεῖθεν, ὁ εὐ-
δοκήσας νὰ μεταβάλλῃ τὴν ποινὴν μου.
"Οχι! ὁ Δάντης, ὃν ἐπικλοῦνται πάντο-
τε ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀνηκούστων τι-
μωριῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ φαντασθῇ μήτε νὰ
ὀνειρευθῇ ἐν ᾧ χρόνῳ ἔζη, — ἐν τῷ τόσῳ
ταραχῶδαι ἐκείνῳ χρόνῳ — τὸν κολασμένον
τούτον τῆς διακοσμητικῆς παραγωγῆς, δια-
σεύοντα τὴν ἰδίαν του κεφαλὴν, ὡς διέ-
σειεν ὁ Σίσυφος τὸν βράχον του, καὶ κτυ-
πῶντα αὐτὴν κατὰ τῶν χαλκίνων τοίχων,
ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐκπέμψῃ τελευταῖον
σπινθήρα!

—Hupre—

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

"Αφῆκε στὴν πατρίδα του δύο μάτια ἀγκυρμένα
"Ἐνα ξανθὸ ναυτόπουλο ποῦ γύριζε στὰ ξένα,
Κ' εἶχε ὀρκισθῇ στὰ μάτια τῆς τὰ δύο τὰ γαλανά
"Ἐκείνη μόνον ν' ἀγαπᾷ στὴ γῆ παντοτεινά.

Στὰ ξένα τὸν ἀπάντησε ἀρχόντισσα μεγάλη
Κι' ἐξήλεψε κι' ἀγάπησε τὰ γαλανά του κάλλη.
— "Ἐλα ξανθὸ ναυτόπουλο νὰ ζήσουμε μαζί
Με; τὸ καρᾶνι, στὸ κλουβί, τέτοιο πουλὶ νὰ ζῇ—

Μὰ τὸ ξανθὸ ναυτόπουλο καρδιά δὲν εἶχε ἄλλη.
Δὲν μπόρηγε σὲ δύο μεργιᾶς ἐρωτικὰ νὰ πάλλῃ.
Τῆς ξένης τὸν εὐάγευαν τὰ κάλλη τ' ἀνθηρά,
Μὰ ἦταν ἡ ἀγάπη του δεμένη, σταθερά.

Πετρώδια ἀξέτιμωτα, παλάτια μαρμαρένια
Πλούτη μεγάλα τῶνδε, στολίδια διαμαντένια
Καὶ τῆς καρδιάς τῆς τῶνδε ἀκόμα τὰ κλειδιά,
Μὰ τὸ ξανθὸ ναυτόπουλο ἀρνίεται τὴν καρδιά.

"Ἐφυγε, καὶ μὲ δάκρυα στὴ λύπη ἀπομένει
Χωρὶς ἐλπίδα μὴ κρυφῇ, ἡ ἀτυχὴ ἡ ξένη.
Καὶ τὸ τρελὸ ναυτόπουλο στὴ γόρυα του γυρνᾷ
Ναυρῇ μὲ πόθο μὲ χαρὰ δύο μάτια γαλανά.

"Ἐφτασε! Τὴ χαρὰ γυροῦ! τὰ μάτια θὰ φιλήσῃ
Τὰ γαλανά ποῦ δὲν μπορεῖ σιγμῇ νὰ λησμονήσῃ.
Κι' ἐνῶ εἰς τὴν πατρίδα του μόνον γι' αὐτὴν γυρνᾷ,
"Ἐκείνη, ἡ ἀχάριστῃ! τοὺς ὄρκους τῆς ξεχνᾷ.

Κοῦμα ἡ Μοῖρα ἡ πικρὴ ἐπότισε φαρμάκι.
Τὴν ξένη ποῦ ἀγάπησε τὸ ὁμορφεο ξανάκι.
"Ἀλλὰ καὶ τὸ ναυτόπουλο ποῦ τ' ἄφισε ἡ τρελλή.
"Στὰ κύματα καὶ στὸν ἀφρὸ τὸν πόνο του μιλεῖ!

Π. Ν. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ.